

Η οντολογική αναμαρτησία του Ιησού

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη ανάρτηση: <http://www.pemptousia.gr/?p=90706>]

Ο ένας Χριστός ήθελε και ως Θεός και ως άνθρωπος. Αν υποθέσουμε ότι ο Χριστός μπορούσε να αμαρτήσει, είναι σαν να λέγαμε, ότι ο Θεός μπορούσε να αμαρτήσει, υπόθεση ασεβής και βλάσφημη. Και είναι μεν αλήθεια ότι ο Κύριος, ως πλήρης και τέλειος άνθρωπος, είχε ακέραιο το φυσικό του θέλημα, που είναι αναφαίρετη ιδιότητα κάθε λο-γικής φύσεως. Επειδή όμως το θέλημά του αυτό δεν ήταν απολελυμένο και άσχετο (γνωμικό θέλημα), αλλ' εξ άκρας συλλήψεως ενωμένο υποστατικά με το θέλημα της θεότητας του Χριστού, ακολουθούσε αβίαστα και υποτασσόταν —θεοποιηθέν— στο πανσθενές τούτο θείο θέλημα (ΣΤ' Οικουμενική Σύνοδος). Αν δε πάλιν η αμαρτία είναι η εγωκεντρική απομάκρυνση της θελήσεως του ανθρώπου από το Θεό, τού-το μη υπάρχον στη θεωμένη ανθρωπότητα του Χριστού, κα-θιστά την αμαρτία όλως αδύνατη στο θεανδρικό πρόσωπο του Σωτήρα.

Υπάρχει όμως και ένα άλλο ζήτημα αρκετά σημαντι-κό. Αν ο Χριστός δεν μπορούσε ν' αμαρτήσσει, τότε ποιά έννοια είχαν οι πειρασμοί του, για τους οποίους μας μιλά η Γραφή; Ήταν πραγματικοί πειρασμοί, ή κατ' επίφαση μόνο και κατά δόκηση; Εδώ χρειάζεται μεγάλη προ-σοχή. Επειδή οι πειρασμοί του Χριστού ήταν στη βάση τους πειρασμοί εξωτερικοί (δεν προέρχονταν δηλ. από μολυσμένο εσωτερικό βάθος της ανθρωπότητας του Κυρίου, όπως δεχόταν ο Θεόδωρος Μοψουεστίας) με αποκλειστικό εισηγη-τή το διάβολο, τούτο δεν πρέπει να μας οδηγεί σε υποτί-μηση της πραγματικότητας των πειρασμών του Σωτήρα. Ο Χριστός έζησε στην αλήθεια της την ιστο-ρική Του στιγμή, χωρίς όμως αμαρτία. Δοκιμάσθηκε πρα-γματικά, όχι διότι ενοχλείτο από πάθη αμαρτωλά και είχε αμφιταλάντευση θελήματος και κακών λογισμών και επιθυμιών (άπαγε της βλασφημίας!), αλλά μόνο στο χώρο των αδιάβλητων της ανθρώπινης φύσεώς του παθών. Όταν, λ.χ., λίγο προ του μαρτυρικού του θανάτου, απωθούσε με ικεσία προς τον Πατέρα του το πικρό ποτήρι του θανά-του («πάτερ μου, ει δυνατόν έστιν, παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο» Ματθ. 26, 39), η δοκιμασία αυτή του Κυ-ρίου ήταν πραγματική, οφειλόμενη στο φυσικό αποτροπιασμό της ψυχής ενώπιον της φρικαλεότητας του θανάτου. Ή όταν στην έρημο, μετά την τεσσαρακονθήμερη νηστεία του, πείνασε, η πείνα ήταν πραγματική, την οποίαν εκμεταλλεύτηκε ο διάβολος, για να πειράσει και να υποσκελίσει τον Ιησούν. Τα παραδείγματα μπορούν να πολλαπλασιασθούν. Έχουμε, λοιπόν, πειρασμούς εξωτερικούς μεν, πλην όμως πραγματικούς, τους οποίους ο Σωτήρας ευχερώς απέκρουε και κατανικούσε. Άλλωστε είναι δίδαγμα πατερικό και το ότι η θεία φύση του Χριστού άφηνε σε ορισμένες στιγμές γυμνή

και έκθετη την ανθρώπινη φύση του, για να παλέψει μόνη της τον σατανά, ώστε η νίκη κατά του πειρασμού, που άλ-λοτε είχε νικήσει τον άνθρωπο (Αδάμ), να προέλθει από τον άνθρωπο, να είναι δηλαδή νίκη δίκαιη και πραγματική. Διότι, αν ο Θεός μόνος του νικούσε το διά-βολο, θα μειωνόταν σημαντικά η νίκη αυτή και ο διάβολος θα είχε κάποια δικαιολογία για την ήττα του, ότι δηλαδή νικήθηκε από το Θεό και όχι από άνθρωπο. Διά των παθη-μάτων και της εξ αυτών τελειώσεώς του εις υπακοήν ο Χρι-στός έγινε αίτιος σωτηρίας δι' όλους τους πιστεύοντας εις αυτόν ανθρώπους (Εβρ. 5, 7 - 9). Οι πειρασμοί επομένως του Κυρίου δεν ήσαν πει-ρασμοί ηθικοί, εξυπακούοντες τη δυνατότητα αμαρτίας και πτώσεως του Θεανθρώπου, αλλά μάλλον φυσικοί και δοκιμασίες του Κυρίου στο χώρο των αδιάβλητων της ανθρώπινης φύσεώς του παθών, διά των οποίων ο Σωτήρας, αγωνιζόμενος και προκόπτων εις υπακοή, έγινε πρότυπο μιμήσεως και αίτιος σωτηρίας διά τους πιστεύοντας εις αυτό.

Κατακλείοντας το άρθρο μας αυτό, σαν συμπέρασμα παρατηρούμε ότι ο Χριστός έφερε και την εμπειρική και την οντολογική αναμαρτησία. Δεν αμάρτησε, αλλ' ούτε μπορούσε ν' αμαρτήσσει. Το τελευταίο τούτο, την οντολογική δηλ. αναμαρτησία του Χριστού, δεν φαίνεται να συμμερίζονται όλοι. Υπάρχουν θεολόγοι, όχι μόνο προτεστάντες αλλά και ορθόδοξοι, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι ο Χριστός, ως ακέραιος και ελεύθερος άνθρωπος, είχε τη δυνατότητα αμαρτίας, την οποίαν όμως ουδέποτε εξεδήλωσε έργω, αγωνισθείς κατά της αμαρτίας και νικήσας αυτήν, αναδειχθείς έτσι εις αληθινό πρότυπο μιμήσεως για τους ανθρώπους.